

[Hans Pinstrup.]

Arbejdsugen, belaver man sig i mange Landbrugsbedrifter paa en Arbejdsuge paa 2 à 3 Gange 40 Timer. Man venter ikke Løn for sit Arbejde efter et Pristal paa 200, men af Kærlighed til Jord og Hjem øver man sin Indsats trods Haan og grundløse Beskyldninger og opretholder i ikke ringe Udstrækning derigennem Samfundets Økonomi — ogsaa deres, som i taabelig Uforstand raser mod Bønderne, snart fordi de er saa sparsommelige — mange ogsaa saa fattige —, at de spiser Margarine og sælger Smørret, og snart fordi Landbrugs-gælden er øget, uden at man tænker over, hvad Grunden er, og det Bidrag, som Bonden har ydet til at bære Tiden frem, ikke mindst for andre Erhverv og Befolkningsdele — selv de mest nødvendige Driftsmidler har man betalt Afgift af til Fordel for andre Erhverv og Befolkningsdele.

Tiden tillader ikke en nærmere Udredning af disse Forhold, men jeg ønsker at anføre det her, naar man taler om Landbrugets kolde Skulder til andre Erhverv. Ligesaa er der Anledning til at fremhæve, hvordan hver eneste Indsats i de enkelte Landbrugsbedrifter omgaaende mødtes med stigende Krav fra det offentliges Side, samtidig med at man opretholdt den store Skatteprioritet, som man under Højkonjunkturerne havde indskudt i alle Ejen-domme, og derved beslaglagde mægtige Millionbeløb, der vilde have faaet en god Anvendelse som Afdrag paa Landbrugs-gælden.

At det vil være halsløs Gerning for Samfundet som Helhed, om man lader Landbruget, vort største Eksporterhverv, bryde sammen, forstaar sikkert selv den høje Regering. — Dertil ønsker man ikke at gaa, nej, man har bygget paa Bondens sejge stærke Vedholden ved sit Hjem, stort eller lille, rigt eller fattigt, den, som gør, at han selv uden Vederlag ofrer det sin og Familiens Indsats til det sidste. Derfor har man gennemført Foranstaltninger, saa det store Sammenbrud er undgaaet, men Foranstaltninger, der kun har givet Landbrugs-erhvervets Udøvere Mulighed for lige at holde Hovedet oven Vande. Det er de Kaar, som den nuværende Regering i Kraft af sit Flertal gennem Aar har budt Landbrugshjemmene. Det bør det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der forleden talte saa rørende om Bondestandens Undertrykkelse før i Tiden, huske paa. Han burde vende Talen mod sig selv og den Regering og det Parti, som han talte som Ordfører for.

Havde det danske Landbrug forstaaet Sammenholdets Magt politisk som fagligt, havde det ikke været muligt at byde det Erhverv, som hjembringer over 80 pCt. af Nationens Eksportindtægt, saadanne Kaar. Da vilde det ikke have været muligt gennem Aar paa kunstig Vis ad Lovgivningens Vej at skabe og opretholde de fra Landbrugets vidt forskellige Pristal. Fortsætter man hermed, nægter enten at ophæve det, der hindrer økonomisk Lige-vægt, ad naturlig Vej eller at hidføre det ad Lovgivningens Vej, bliver Følgen uvægerlig stigende Arbejdsløshed og Stilstand for de mange til Landbruget knyttede Virksomheder. De mange Landbrugsbedrifter vil blive tvunget til yderligere at indskrænke Arbejdskraften og Vedligeholdelsen af Inventar og Bygninger.

Haardt vil denne Udvikling ramme dem, der af denne Grund kastes ud i Arbejdsløshed, og dem, der maa gaa fra deres Virksomhed, og her i første Række vor haardt ramte og dygtige Haandværkerstand paa Landet, samtidig med, at Fattigdommen i mangfoldige Landbrugshjem stadig øges.

Det er naturligvis let for vel aflagte Fagforeningsledere at ride videre paa Teorien om Udgifternes Opretholdelse paa alle Omraader og Opkrævning af stadig større Skatter. Men hvad er Resultatet andet end stigende Fattigdom og Arbejdsløshed?

At Regeringens Kriseforslag blev afvist, er naturligt. Nye og øgede Skatter i denne for Erhvervslivet saa vanskelige Tid er ikke Vejen frem, og man skal tilhøre Regeringspartierne eller ogsaa være Kommunist for at rumme Tanken: at fremskaffe et billigere Pengemarked, lavere Rente gennem en 10 pCt. Rentekat, at man ved at beskatte Renten med 10 pCt. skaber Mulighed for lavere Rente, altsaa fremmer den Opsparing, der betinger rigeligt Pengeudbud og billigt Pengemarked. Det, vi trænger til, er ikke en Opspising af tilstedeværende Kapital, men erhvervsøkonomisk Rentabilitet, den Rentabilitet, som giver øget Arbejde og Omsætning.

Derfor blev Regeringens Kriseforslag afvist, og jeg skal ikke skjule, at jeg heller ikke har meget til overs for Landbokommissionens Forslag. Efter alt det meget Skrig, der har staaet om Landbokommissionens Arbejde Sommeren igennem, maa Resultatet siges at være meget magert. Hovedresultatet er blevet en anden Fordeling mellem Landbrugere indbyrdes, om hvis Retfærdighed der med Rette kan strides; og har vi ikke talrige Erfaringer